

Ἡ ἀρχὴ μου εἶναι νὰ μὴν ἔχω κάμμειαν ἀρχὴν.

ΦΟΡΟΙ ΑΠΑΡΑΒΑΤΟΙ.— Συνδρομὴ προκληρωτῆς στὴν Ἑλλάδα 12 δρ. σὲ ἕξω τῆς Ἑλλάδος 18. Ἐκδίδεται τρεῖς τῆς ἐβδομάδας, ἀπὸ 7—8 2 ἢ λιᾶδες φύλλα. Γιὰ κάμμειαν καταχώρησι δὲν ἔχει πληρωμὴ, οὔτε γιὰ τὰς γ' ὡ. τοποθεσίαι. Κάμμειαν καταχώρησι εἶτε τυπωθῆ, εἶτε μὴ, δὲν ἰσχυρίζεται. Ὅσοι μᾶς στέλλουν γράμματα πρέπει νὰ ἔχουν πάντοτε ὑπογραφή, καὶ ἡ ὑπογραφή τους θὰ τυπώνεται. Διάφευξις κάμμειαν δὲν γίνεται, καὶ ὅσοι θέλουν νὰ κάνουν τέτοιαις ἄς πᾶν σ' ἄλλαις ἐφημερίδα. Γραφε ζεγράφε δὲν ἔχει. Ὅσοι γράφουν ποὶ λά, νὰ ξέρουν πῶς τὰ γράμματα τους δὲν θὰ διαβάζονται.

Ἀθῆναι, 24 Αὐγούστου 1884

Ἀριθ. 140+138+2

Οἱ χρυσογάδαροι.

Ἄρθρο δεύτερο.

Ἔπαμε ὅτι πρῶτο ἄμα ποῦ ἤρθατε στὴν Ἑλλάδα μας ἐπέσατε ἀπάνω σ' αὐτὴ σὰν τὰ κοράκια καὶ τῆς ἀνοίξατε δουλειαις ἤγουν δουλειαις μὲ φούνταις.

Παρασάξατε τὴν πολυτέλεια, τὴν ἀκρίβεια καὶ τὴν ἀχρηστία, καὶ τὰ ὅποια θὰ σᾶς τὰ ἀποδειξομε μὲ τὸ νῦν καὶ μὲ τὸ σίγμα ἄλλοτε.

Τώρα ἄς τραβήξομε τὴν ἀράδα μας.

Ὁ φιλογενέστατος κ. Τσιγγρὸς τί ἦτανε στὴν Πόλι;

Ἐνας χαβιαροχανίτης, ἕνας ποῦ ζουσε μὲ τὸ: Σᾶς πουλῶ τόσα κομματάκια.

ἤρθε δὴ μὲ τὰ λίγα του κομματάκια, καὶ σὰν ἐπιχειρηματίας ἄνθρωπος ποῦ εἶναι χῶθηκε μὲσ' τὰ ὅλα ν' ἀρπάξῃ τὸ Λαύριο.

Ἄνοιξε τότες, καθὼς θυμᾶστε ὁ φοβερός πόλεμος ἐναντίον τοῦ ἄλλου ξένου χρυσογαδάρου τοῦ Σερπιέρη, ὅτι μᾶς τρῶει τὸν θησαυρὸ τοῦ Λαυρίου.

Ἀρχισαν ἡ ἀναλύσεις τῶν σκουριῶν. Ἄλλαις ἀναλύσεις, ἐδῶ τῆς βγάξαν πῶς περιείχαν τόσα μιλλιοῦνια χρυσοῦ ἀλλαις ἀναλύσεις στὰ Παρίσια μᾶς τῆς εὔγαξαν τρακόσαις χιλιάδες μιλλιοῦνια, ἀλλαις στὸ Λονδίνο, πεντακόσαις χιλιάδες καὶ ἀλλαις στὸ Μπερλίνο ἕνα μιλλιοῦνι ἑκατομῦριο χιλιάδες μιλλιοῦνια.

Κοντὰ σὲ μᾶς μ' αὐταῖς τῆς ἐπίσημης ἐκθέσεις τῶν Ἀκαδημιῶν τῆς Εὐρώπης πῆγε νὰ τὰ χάσῃ καὶ ὁ Σερπιέρης μὴ γινώσκοντας πῶς διάλογο εἶχε τόσο θησαυρὸ τοῦ Κροῖσου στὰ χέρια του χωρὶς νὰ τὸν ξέρῃ.

Φωναὶς ἀπὸ δῶ, ἐμεῖς ὁ χαμᾶλης Λαός, φωναὶς ἀπὸ κεῖ ἡ βλακωστὴμερίδα, διαδηλώσεις, ἀντάρεις στὴ βουλή, ἀνάστα ὁ Θεός, ὡς ποῦ ἀναγκάστηκε ὁ Σερπιέρης καὶ μᾶς πέταξε τὸν θησαυρὸ τοῦ Λαυρίου στὰ μούτρα, ἀφοῦ ἐννοεῖται εἶχε αὐτὸς πρῶτα καλὰ θησαυρίσει καὶ μᾶς ἄφησε τῆς σκουριαις.

Τί εἶχε συμβῆ; Νά. Ἐνῶ ὁ Σερπιέρης πολεμοῦσε νὰ κρατήσῃ τὴν περιουσία του διπλωματικῶ τῷ τρόπῳ, ἤγουν μὲ μέσο τῆς Ἰταλίας, ὁ Τσιγγρὸς ἐξέδουε ὅ,τι εἶχε καὶ ὅ,τι δὲν

εἶχε δωροδοκῶντας τοὺς χημικοὺς τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἑλλάδας ἔχοντας βοηθοὺς καὶ τοὺς ἄλλους χρυσογαδάρους τῆς Πόλις καὶ ἔτσι ἀρπάξε τὸ Λαύριο τοῦ ὁποῖου οἱ θησαυροὶ βγήκαν τὸν ἴδιο χρόνον ἀνθρακες.

Θυμᾶστε δὲ τότε πόσοι νοικοκυρεοὶ ἔμειναν ξεβράκωτοι, πόσοι αὐτοσκοτώθηκαν στὸ σιδηρόδρομο, πόσοι πνίγηκαν στὸ Φαληρέα καὶ πόσοι κουζουλάθηκαν μὲ τῆς μετοχαις τοῦ Λαυρίου καὶ μ' ὀλίγα λόγια τί φτώχεια ἐβρεξε στὴν Ἑλλάδα τότες, γιὰτι καὶ οἱ φτωχότεροι ἀπὸ ὅλους μας πωλοῦσαν τὰ διαμαντικά τῶν γυναικῶν τους γιὰ νὰ πάρουν μετοχαις.

Ὁ Τσιγγρὸς, σὰν ἐξυπνος ποῦ ἦτανε καὶ εἶνε ἐσυλλογίστηκε νὰ ριξῇ στὰ χεῖρα τὰ μάτια τοῦ κουτοῦ Λαοῦ, καὶ ἔκανε τὸ φτωχοκομεῖο γιὰ νὰ μπάσῃ μέσα ὅσους φτωχοὺς κατάντησε αὐτὸς ὁ ἴδιος μὲ τὴν κατεργαρία τῶν μετοχῶν τοῦ Λαυρίου.

Καὶ λέγαμε τότες ὅπως καὶ τώρα, νὰ ὁ Τσιγγρὸς μᾶς φτειάνει Φτωχοκομεῖο.

Ὅσο ἐσαβούρουε τόσο ἄπλονε καὶ τὸ χέρι του. Ἐκανε ἔπειτα τὸ σχολεῖον τῶν Ἀπόρων γυναικῶν. Τὸν εὐχαριστοῦμε. Ὑστερα ἔγινε φιλόμουσος καὶ ἔδωσε ἑκατὸ χιλιάδες καὶ ἔκανε τὸ μουσεῖον τῆς Ὀλυμπίας, ὕστερα ἔγινε καὶ φιλόανθρωπος καὶ ἤθελε νὰ δώσῃ ἑκατὸ χιλιάδες δραχμαὶς γιὰ νὰ κἀνῃ φυλακαὶς ἀλλὰ—νὰ τῆς ἐκμεταλλεῦται αὐτός.

Ἐδῶ ἄς κάνομε ἕνα μικρὸ παλάντζο. Πόσαις χιλιάδες εἶχε, φιλογενῆ Συγγρὸ, ὅταν ἤρθε ἀπὸ τὴν Πόλι ποῦ ἦσονται μεσότης καὶ πόσα μιλλιοῦνια μετρᾶς τώρα ἀπὸ τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ποῦ ἤρθε στὴν ψωροελλάδα;

ἤρθε λοιπόν, ἀξιότιμε κύριε φιλογενῆ μὲ λίγες λιροῦδες ἀπὸ τὴν Πόλι καὶ τώρα ἔχεις **δέκα** μιλλιοῦνια τὰ ὅποια βγήκαν ἀπὸ τὴν ράχη ἐμᾶς τοῦ χαμᾶλη Λαοῦ.

Καὶ περπατᾶς ἐσὺ μὲ βαρβάτες καρροτσάδες καὶ περπατοῦμε μῆς μὲ μισὸ παπούτσι γιὰτι τὸ ἄλλο μισὸ μᾶς τῶφαγες σύ. Πῶς εἶπατε;

Αὐτὰ τὰ ἀγαθοεργὰ καταστήματα δὲν τάκανες σύ, ἀλλὰ ἡ παράδες ἡ δικοὶ μας ποῦ μᾶς λήστεψες, καὶ ἐπειδὴ ἐμεῖς, ὅπως λέτε σεῖς οἱ χρυσογάδαροι, εἶμαστέ ἀχάριστοι, σὲ παρακαλοῦμε δὲν φεύγεις, θὰ μᾶς ὑποχρεώσῃς μάλιστα πολὺ, διότι πιστεύ με ὅτι ἄλλοῦ νὰ μὴ περᾶ ἡ μιογιά σου. Καὶ μεθαῦριο τὰ σπουδαιότερα.

Ὁ μέγας πυροσβέστης στὰ πόδια τῶν γυναικῶν ποῦ πήραν
κι αὐτὰ φωτιά ἀπὸ κάτω.

λῶξενοι στοὺς χρυσογαδάρους ποῦ ἦρθαν καὶ ἐξευγένισαν τὸν τὸν τόπο μας καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἔχουμε καὶ λίγη εὐγένεια ἀπάνω μας καὶ φιλοξενία.

«Θὰ μᾶς πῆς, λέει αὐτὸς ποῦ μᾶς γράφει, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἓνας Παληάνθρωπος καὶ ἀπὸ εὐγένειας δὲν ξέρω καὶ ἀπὸ πολιτισμῶ. Μήγαρις δὲν ἔχομε καὶ μεῖς τέτοιους; νὰ ὁ σιὸρ Μαλιάκας δὲν εἶναι καὶ αὐτὸς ἓνας παληάνθρωπος, καὶ ὁμοῦς ἔλα νὰ τὸν δῆς μὲ τί εὐγένεια φέρνεται φανερά, καὶ γι' αὐτὸν ἔχομε καψιμάλι στὸ Σταυροδρόμι καὶ καθηγητὴ στὴ μεγάλη τοῦ γένους Σχολή. Ἄλλὰ αὐτὸς εἶναι παληάνθρωπος μὲ ἀρχὰς, ξέρεῖ δηλαδὴ νὰ παίξῃ τὸ πρόσωπο τοῦ ραδιοῦργου μὲ πολὺ εὐγενικὸ τρόπο, ὥστε καθένας μας τὸν πιστεύει, ἐνῶ ἐσὺ δὲν ἔχεις κάμμιὰ ἀρχή».

— ὦ, ἀντίο, τῆς καλημέρας σας, φίλτατε.

Καὶ ἀπροσκάλεστος ἔπερνε τὴν καρέκλα καὶ καθότανε, ὅταν δὲ ὁ ἄλλος ἀπὸ τσιριμόνια τοῦλεγε φέρνετε τίποτα;

Ποῦ ἀπαντοῦσε.

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, δὲν πέρνω τίποτα μὴ πειραζέστε, ἀλλὰ . . . ἐπειδὴ μᾶς ἄκουσε ὁ καταστηματοῦχος καὶ τὸ θεωρήσει προσβολὴ του, ὅτι τάχα δὲν πέρνω τίποτα, καὶ γιὰ νὰ μὴ τοῦ κάνουμε καὶ κεσάτι . . . ἄς ἦνε, . . . φέρε ἓνα καφέ παιδι ἀπὸ τὸν κύριον.

Ὅταν κάμμιὰ φορὰ τοῦκαναν ἐκεῖνοι ποῦ τὸνλερνοῦσαν παρκατήρησι, γιὰ τὴν νὰ λή—ἀπὸ τὸν κύριον, ἀπαντοῦσε μὲ ἀφέλεια.

— Βρὲ ἀδερφέ γιατί νὰ μὴν ἤμαστε ἐξηγημένοι. Χίλιας φορὰς ἔχω πγῆ καφέ ἀπὸ ἄλλους καὶ μοῦγύρευαν νὰ τοὺς πληρώσω. Τώρα ἀπὸ τόσαις σκοτιῦρες ποῦ ἔχομε; Ἐσὺ κ' ἐγὼ καὶ οἱ ἄλλοι σὰν καὶ μᾶς μποροῦμε νὰ θυμούμαστε ἀν τὴν πληρώσαμε τὴν δεκάρα μπροστὰ καὶ μᾶς τὴν γυρεύουν νὰ τὴν πληρώσωμε καὶ πίσω; Πλήρως τώρα νὰ ξεμπερδεύωμε.

Κατὰ τὰ ἄλλα ἦτανε καλὸς ἄνθρωπος. Ἄμα ποῦ πήγαινε κἀνένας κοῦλὸς ἢ στραβὸς ζητιάνος στὴ μπόρτα του, καὶ τοῦ γύρευε μιὰ πεντάρη, ἔλεγε:

— Αἱ ἐγὼ, πρέπει νὰ πουλήσω ὅλη τὴν περιουσία μου γιὰ νὰ τρέφω τοὺς ζητιάνους, δὲν εἶνε τώρα ἓνας μῆνας ποῦ ἔδωσα μιὰ πεντάρη, ἐδῶ ἐκεῖ πάρα κάτω σὲ ἓναν ποῦ ἦτανε καὶ αὐτὸς ἀξίως ἐλεημοσύνης. Δὲν ἔχει, πήγαινε πάρα κάτω. Νὰ ἦναι τόσα μεγάλα σπίτια στὴ δική μου πόρτα πρωτοβρέθηκες νὰ μῆς;

Μεθαύρου καὶ τὴν περιγραφή τῶν ἄλλων μουτσαῶν τῆς οἰκογένειας τοῦ Ντελίριου μέσα στὴν ὁποία θὰ γίνῃ τὸ μάλα βράσι.

Αὐτὰ μᾶς γράφουν καὶ χαιρετίσματα πολλὰ πολλὰ ἀγαπητῆ Μαλιάκα καθηγητῆ καὶ νὰ μὲ συμπαθῆς, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια ποῦ ἔχομε νὰ δοθοῦμε βρέθηκε ὁ Παληάνθρωπος μ' ὅλη τὴν φιλία ποῦ εἶχατε νὰ σοῦ ψάλλῃ τώρα ὅτι εἶσαι παληάνθρωπος, μοῦ γράφουν μάλιστα νὰ σὲ πῶ καὶ μασκαρᾶ, ἀφοῦ εἶσαι ραδιοῦργος, ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι ντιπ χοντρὸ καὶ τὸ πέρνω πίσω γιὰ νὰ μείνης μόνο μὲ τὴν παληανθρωπιά σου.

Ἀπὸ τὸν

Μεντρεσὲ μᾶς γράφουν τάδε μὲ ὑπογραφή.

«Στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Τριγγέτα ἔχουν ἓνα νοσοκόμο ποῦ εἶνε θηρίον. Αὐτὸς σουφρόνει ἀπὸ τὸ συσσίτιον τῶν ἀρρώστων, (τὸ πολὺ ποῦ τοὺς δίνουν βλέπει), τὸ κρέας τὴν πᾶστα καὶ τὰ λοιπὰ. Ἐταχυδακτυλοῦργησε ὅλα τὰ ρούχα τοῦ νοσοκομεῖου καὶ σουφροποιεῖ καὶ τὰ φάρμακα τῶν γιατρικῶν. Ἐστειλε ὡς τώρα στὰ θημαράκια δυὸ ἀρρώστους χωρὶς νὰ θέλουν τὸν Ι. Μπρίτζαν καὶ Α. Παλαβοδῆμον, (αἰωνία τους ἦ μνήμη), γιὰ νὰ τοὺς κληρονομήσῃ ὅπως καὶ ἔγινε. (Ἄμ ἀφοῦ δὲν παρουσιάστηκαν κληρονόμοι, τί ἤθελες ὁ ἄνθρωπος νὰ πετάξῃ τὴν κληρονομία τους). Αὐτὰ, κύριε Παληάνθρωπε σοῦ ταξανάγραφα καὶ δὲν τὰ τύπωσες, ἐνῶ νὰ γράφης χίλια δυὸ ἄλλα σάλια ξέρεῖς. Καὶ μάθε πὼς κλέφτει καὶ τὸ λάδι ἀπὸ τὰ καντύλια τῶν εἰκόνων. (Ἄ αὐτὸ πλέον δὲν τρώγεται, τέτοιο λαδοκλέψιμο δὲν μποροῦσε νὰ τὸ κάνῃ καὶ ποντικὸς, ἀν ἦτανε), καὶ τοῦ ἔγινε καὶ καταγγελία.

Αὐτὰ καὶ ὄχι ἄλλα καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπὰ.

Σ. Παληανθρ. Ὑπάρχει ἀπάντησις καὶ τοῦ νοσοκόμου ποῦ θὰ σᾶς τὴν βάνωμε στὸ μεθαυριανὸ φύλλο.

Πολὺ

καλλίτερα ἔχω νὰ δῶ τὸν μπόγια ἀπὸ ἴπάνω μου, παρὰ δικαστοῦ μουτρα, καὶ καλλίτερα ν' ἀνεβῶ τῆς σκάλας τῆς καρμανιόλας παρὰ τῶν δικαστηρίων, ὅπου βρωμολογοῦν καὶ ἡ σκάλας ἀπὸ τὴν πολλὴ καθαριότητα τῆς δικαιοσύνης, ἦγουν ποῦ δὲν κάνουν μιὰ ἀναφορὰ καὶ νὰ γυρῶν ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο τῆς ἀδίκου δικαιοσύνης μιὰ μικρὴ πίστωση γιὰ νὰ καθαρίσουν τὰ βρωμερὰ ἐκεῖνα καταστήματα μέσα στὰ ὁποῖα μένουν καὶ θὰ τοὺς πιάσῃ κάμμιὰ ὄρα ὁ ντελίριος.

Ἐνεκεν

ἀσθeneίας, τὸ γαλλο-ἀμερικανικὸν σκῆνωμα τῆς κυρίας Miss Pastrell, ἦτο κλειστὸν ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας. Ἀπὸ σήμερον Πέμπτην εἶναι ἀνοικτὸν μέχρι τῆς Κυριακῆς ἢ ὁποῖα εἶναι καὶ ἡ τελευταία ἡμέρα.